

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TLL The Longevity Labs GmbH

Strona pozwana: Optimize Health Solutions_{mi} GmbH i BM

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia (UE) 2015/2283⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „mąka z kielków gryki o wysokiej zawartości spermidyny” stanowi nową żywność, jeżeli jedynie mąka z kielków gryki o niezwiększonej zawartości spermidyny była stosowana w znacznym stopniu w Unii Europejskiej do spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r. lub posiada po tym dniu historię bezpiecznego stosowania żywności, niezależnie od tego, w jaki sposób spermidyna dostaje się do mąki z kielków gryki?
- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy art. 3 ust. 2 lit. a) ppkt (vii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie nowej żywności należy interpretować w ten sposób, że pojęcie procesu produkcji obejmuje również procesy w produkcji podstawowej?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy dla kwestii nowości procesu produkcji w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) ppkt (vii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie nowej żywności ma znaczenie, czy proces produkcji jako taki jeszcze nigdy nie był stosowany w wytwarzaniu jakiegokolwiek żywności lub nie był stosowany w wytwarzaniu żywności podlegającej ocenie?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie: Czy kiełkowanie nasion gryki w roztworze substancji odżywczej zawierającej spermidynę jest procesem produkcji podstawowej w odniesieniu do rośliny, do której nie mają zastosowania przepisy dotyczące żywności, w szczególności rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie nowej żywności, ponieważ roślina przed dokonaniem zbiorów nie jest jeszcze żywnością [art. 2 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 178/2002⁽²⁾]?
- 5) Czy ma znaczenie to, czy substancja odżywcza zawiera spermidynę naturalną czy syntetyczną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2283 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie nowej żywności, zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1852/2001 (Dz.U. 2015, L 327, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. 2002, L 31, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) w dniu 25 lutego 2022 r. – Hellfire Massy Residents Association/An Bord Pleanála, The Minister for Housing, Heritage and Local Government, Ireland, The Attorney General

(Sprawa C-166/22)

(2022/C 198/38)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hellfire Massy Residents Association

Druga strona postępowania: An Bord Pleanála, The Minister for Housing, Heritage and Local Government, Ireland, The Attorney General

Przy udziale: South Dublin County Council, An Taisce – The National Trust for Ireland, Save the Bride Otters

Pytania prejudycjalne

1) Pytanie pierwsze brzmi:

Czy ogólne zasady prawa Unii wynikające z nadrzędności porządku prawnego Unii skutkują tym, że przepis krajowego prawa procesowego, zgodnie z którym skarżący w postępowaniu w ramach kontroli sądowej musi w piśmie procesowym wyraźnie wskazać odpowiednie przepisy prawa, nie może uniemożliwiać skarżącemu, który kwestionuje zgodność prawa krajowego z określonym prawem Unii, powoływania się również na doktryny prawne lub instrumenty, które należy uznać za samoistnie istotne dla wykładni takiego prawa Unii, takie jak zasada, zgodnie z którą prawo ochrony środowiska Unii należy interpretować w związku z Konwencją o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska sporządzoną w Aarhus, Dania, w dniu 25 czerwca 1998 r., jako integralną częścią porządku prawnego Unii?

2) Pytanie drugie brzmi:

Czy art. 12 lub 16 dyrektywy 92/43/EWG⁽¹⁾ lub te przepisy odczytywane w związku z art. 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska sporządzonej w Aarhus, Dania, w dniu 25 czerwca 1998 r., lub w związku z zasadą, w myśl której państwa członkowskie muszą podjąć wszelkie wymagane kroki w celu skutecznego wdrożenia dyrektywy, oznaczają, że przepis krajowego prawa procesowego zakładający, iż skarżący nie może podnieść „kwestii hipotetycznej” i „musi mieć rzeczywisty lub faktyczny interes”, zanim będzie mógł wnieść skargę w przedmiocie zgodności prawa krajowego z przepisem prawa Unii, nie może być podstawą dla uniemożliwienia złożenia skargi przez skarżącego, który powołał się na prawo do udziału społeczeństwa w kontekście decyzji administracyjnej i który zamierza następnie kwestionować ważność przepisu prawa krajowego poprzez powołanie się na prawo Unii, przewidując przyszłe szkody w środowisku wynikające z zarzucanego uchybienia w prawie krajowym, w sytuacji gdy istnieje racjonalna możliwość wystąpienia takich szkód w przyszłości, w szczególności ze względu na fakt, że na inwestycję zezwolono na obszarze będącym siedliskiem gatunków podlegających ścisłej ochronie lub że w związku ze stosowaniem podejścia zapobiegawczego zachodzi możliwość, iż inwentaryzacje prowadzone po wydaniu zezwolenia na inwestycję mogą wskazać na konieczność zastosowania odstępstwa na podstawie art. 16 wspomnianej dyrektywy?

3) Pytanie trzecie brzmi:

Czy art. 12 lub 16 dyrektywy 92/43/EWG lub te przepisy odczytywane w związku z art. 6 ust. 1–9 lub art. 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska sporządzonej w Aarhus, Dania, w dniu 25 czerwca 1998 r., lub w związku z zasadą, w myśl której państwa członkowskie muszą podjąć wszelkie wymagane kroki w celu skutecznego wdrożenia dyrektywy, oznaczają, że system odstępstw przewidziany w prawie krajowym w celu wykonania art. 16 dyrektywy nie powinien być równoległy względem systemu zezwoleń na inwestycję i niezależny od niego, ale powinien stanowić zintegrowaną część procesu zatwierdzania, obejmującego decyzję właściwego organu (a nie ocenę ad hoc sformułowaną przez samego inwestora na podstawie ogólnego przepisu prawa karnego) w przedmiocie tego, czy należy wnioskować o przyznanie odstępstwa ze względu na okoliczności stwierdzone po wydaniu zezwolenia na inwestycję lub obejmującego decyzję właściwego organu w przedmiocie rodzaju inwentaryzacji koniecznych na potrzeby ustalenia, czy należy wnioskować o przyznanie takiego odstępstwa?

4) Pytanie czwarte brzmi:

Czy art. 12 lub art. 16 dyrektywy 92/43/EWG lub te przepisy odczytywane w związku z art. 6 ust. 1–9 lub art. 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska sporządzonej w Aarhus, Dania, w dniu 25 czerwca 1998 r. skutkują tym, że w odniesieniu do inwestycji, w przypadku której udzielenie zezwolenia na inwestycję wiązało się z przeprowadzeniem odpowiedniej oceny na podstawie art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG, i w kontekście możliwości wystąpienia o przyznanie odstępstwa na podstawie art. 16 dyrektywy 92/43/EWG po uzyskaniu zezwolenia na inwestycję konieczne jest przeprowadzenie procedury udziału społeczeństwa zgodnie z art. 6 konwencji z Aarhus?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. 1992, L 206, s. 7).